

jeg ganske vist have forsvoret, og den er mig en bitter Skuffelse.»

Han havde under dette Udbrud kastet den halvt udrøgne Cigar hen i Askebægeret, som om den pludselig kvalmede ham.

Fru Bertha rystede benægtende paa Hovedet.

»De tager fejl, Enslev! Det vil De aldrig opleve, at jeg gaar Deres Fjenders Ærinde. Men De er bleven lidt slem til at miskende Deres Venner. Det har jeg sagt Dem før . . . Mon De kan huske den Samtale, vi førte med hinanden i Sommer? Det var Dagen efter det store Strige-Møde. De lod mig dengang høre for, hvad de kaldte mit Sortsyn paa Udviklingen, og da jeg forsøgte at forklare Dem mine Ængstelser, vendte De det døve Øre til. Jeg tænkte derfor bagefter, at jeg maaske virkelig saae for mistrøstigt paa vore Forhold. Men hvad jeg siden har set og oplevet, har ikke kunnet berolige mig. Jeg føler mig mere og mere overbevist om, Enslev, at vi glider hen imod en frygtelig Katastrofe. Mine private Sorger og Bekymringer skal jeg — som sagt — ikke besvære Dem med. Kun en eneste Ting maa jeg have Lov til at nævne. Vor Samtale fandt jo Sted paa Storeholt, og som De vistnok veed, er nu Gaard og Gods og alt lige til det gamle Bohave kommen paa fremmede Hænder og mit Barndomshjem er bleven lukket for mig. Det var et Salg i